

II. évf.

S

Z

E

G

E

D

1

9

2

9

~~A~~

P

R

I

L

1

2

1

Stb., stb.

16. SZ.

Dr.
Theatre Fran. 1789
H.

Szeged

Illusztrált társadalmi, színházi és művészeti hetilap -> Felelős szerkesztő: Magyar László

Előfizetési díj egy hónapra 1.80 P. negyedévre 4.60 P. fél évre 9.- P. egész évre 18.- P.
Szerkesztőség: Oroszlán ucca 4. III. em. 9. Telefon: 18-12.
Kiadóhivatal: Tisza Lajos-körút 71. szám. Telefon: 8-95.

Megjelenik minden szombaton délután.

Lázár György ucca

Várhelyi József pápai prelátus, Szeged város törvényhatósági bizottságának tagja, igen érdekes és már nagyon régen aktuális indítványt terjeszt az áprilisi közgyűlés elé. Indítványozni fogja, hogy a közgyűlés nevezze el a belváros egyik uccáját Lázár György néhai polgármester nevére. Értesülésünk szerint Várhelyi József az Aradi uccát jelöli majd meg indítványában, előbb azonban ezt a kérdést megbeszéli a városi párt néhány vezető tagjával, akik ma is nagy hívei a néhai polgármesternek és akik kegyelettel őrzik emlékét.

Várhelyi József indítványát a közgyűlés kétségtelenül egyhangulag magáévá teszi, mert hiszen dr. Somogyi Szilveszter elődjének emlékét még semmi sem örökíti meg ebben a városban, amely városiasságát, szépségeit, álmait, vágyait igen nagy részben neki köszönheti. A háború utáni összevisszaságban, amikor a városfejlesztés irányát nem szabhatta meg a tervszerűség, amikor alkalmoszerű öt-

letszerűség keltett új intézményeket életre, valahogy megfeledkeztek az utódok Lázár Györgyről. Pedig Lázár György tervei, álmai nélkül ma nem igen lehetne messze ez a város attól az állapottól, amelyben a királyi biztosság hagyta „Nagy Szeged” betöltésre váró üres kereteinek megalkotásával. Az üres keretekbe Lázár György álmodta bele Nagy Szegedet és ha ezeket a gyönyörűséges álmokat nem fujja el a háború, ma talán már nem égetnék ezt a várost azok a súlyos problémák, amelyeknek megoldásáról a mai viszonyok között beszélni is alig lehet.

Lázár György erős hittel hitt abban, hogy Szegedből nagy városnak kell lennie, hogy Szegedre, mint nagy, modern városra fontos hivatás vár a magyar életben. Lázár György álmait az erős hit inspirálta és Lázár György óta nem álmodott itt ujabbat, szebbet, hasznosabbat, okosabbat senki.

Igaz, a mai idők nem nagyon alkalmasak az álmodozásra. A városigaz-

gatás egészen más utakra kanyarodott. Az erőviszonyok, a gazdasági helyzet, a politikai áramlatok és divatok filmszerűen váltakoznak és ma, ilyen körülmények között, az álmódók talán nem is vihetnék előre ezt a határvárosá degradált metropolist. Ma jószemű é gyors elhatározású emberekre van szükség, akik észreveszik a konjunkturák változásait és városfejlesztési, városmentési programjukat ezek szerint, a szinte napról-

napra váltakozó konjunkturák szerint állítják össze

De Lázár György álmái nélkül mégis szegény lenne ez a nagy város és ezeket az álmokat nagyon szerényen honorálja Szeged népe, ha a néhai nagy polgármester nevére egy uccá nevez el. Éppen ezért bizonyos, hogy Várhelyi prelátus indítványát örömmel fogadja mindenki Lázár György városában.

Karinthy Frigyes 500 pengő erejéig megtréfálták Debrecenben

A kiváló humorista is hisz az „illő jutalom” bahonájában

Karinthy Frigyes, a kiváló író és a kegyetlen humoristát kegyetlenül megtréfálta valaki a kálomista Rómában, Debrecenben, ahol néhány nappal ezelőtt szerzői estjét tartotta és egy csapásra meghódította a civis-város nehezen hódoló publikumát. Karinthy is igen megkedvelte a debreceni levegőt, megváltoztatva eredeti programját, szerzői estje után is ottmaradt, hogy jobban megismerje ezt a nyugodt, békés város. Megnézett minden megnézhető, és meghallgatott minden meghallgatót, többek között az egyik debreceni Jótékony Nőegylet műsoros estélyét is, ahol nagy ünneplésben részesítették az inkognitóban élvező író.

Mánap utazott csak haza, Budapestre, de elutazása előtt megdöbbenve állapította meg, hogy pénztárcája, amelyben nem kevesebb, mint ötszáz pengő volt, — még beszéljen valaki ezek után irodalmár-nyomorról! — szörinszálan állt. Természetes, hogy a kiváló humorista az első pillanatokban egészen tragikusan fogta föl a helyzetet. Éppen úgy átkutatta szállóbeli szobájának minden zegét-zugát, éppen úgy kiforgatta minden ruhájának

valamennyi zsebét, mint más közönséges lalárdó, aki nem csinált gunyos tréfát mások hasonló kapkodásából. A kutatás azonban eredménytelen maradt, a tárcsa nem került meg, pedig — amint az már történni szokott — a pénzen kívül igen fontos iratokat is őrzött benne Karinthy. Neki azonban szerencséje volt. Nem az egész pénzt tartotta abban az elvezett tárcában, a Debrecenben kapott írói honorárium egy részét indokolt és igazolt óvatosságból jóelőre elköltötte, a másik részét pedig egy másik tárcába gyömöszölte. Így nem kellett utánvétellel hazautaznia, a Budapesti szülő vasuti jegyet megválthatta még a pénztárnál, sőt még maradt is valami aprópénze is az utra.

Elutazása előtt azonban följelentést tett az ismeretlen tettesek ellen a rendőrségen és a debreceni újságok hasábjain felkérte az ismeretlen tréfacsinálót, hogy „illő jutalom ellenében” adják vissza a tárcáját.

Budapesti jelentés szerint Karinthy hazaérkezése után megkezdte új tragikomédiájának az írását. A darab címe: „Az illő jutalom” lesz.

Férfiruha ujdonságok készen és mérték után
Balázs és Petrinél Szeged, Széchenyi-tér 2. sz.
 Elsőrendű angol úri szabóság.

Morvai bácsi meglógása előtt Schopenhauert kereszte a szegedi egyetemen

Morvai bácsinak, a szegedi egyetem diplomájának hirtelen eltűnése nagy feltűnést keltett Szegeden. Senki sem hitte volna, hogy a jóságos tekintetű, szelid, görnyedthátú diplomakörmölő, akiről csak a beavatottak tudták, hogy a bort, a kártyát, és a szép nőket nem vetette meg, ezt — az április tréfát megjátézza velünk. Egy szép napon ugyanis az öreg Morvai csapot, papot, a szép, kalligrafikus betűkre várakozó kutyabőröket és néhány ezer pengő adósságát faképnél hagyva, úgy elillant Szegedről, mintha a föld nyelte volna el... A napisajtó krónikásai már elmondták a magukét erről a különös históriáról, néhány érdekes „adalék” azonban még maradt a mi számunkra is és ez a néhány adat egészen más megvilágításba helyezi a megtévedt öregember sikkasztási ügyét. A híres szép betűről ismert Morvai bácsi — az egyik szegedi hirlap ma is az általa rajzolt lapfejjel jelenik meg, — 90 pengős havi jövedelméből és a diplomákért kapott pénzből

két szegénysorsu szegedi diákot öltöztetett föl tetőtől talpig és egész sereg szegedi diáknak adott kisebb-nagyobb pénzkölcsönöket,

amelyeket azután rendszerint nem kapott idejében vissza. Az utóbbi időben már egyre ritkábban lehetett hallani Morvai bácsi ajánlkozó szavait:

— Mondja meg őszintén, nincsen-e egy kis zsebpénzre szüksége?

Morvai bácsi maga ajánlotta fel kölcsöneit a rászorultaknak, amelyeket azután restelt visszakérni.

A szokása előtti napokban beszéltem vele utóljára. Ekkor már panaszkodott az öreg:

— A kölcsöneimet nem kapom vissza, a fejemre nőnek az adósságok, túlköltöttem magam, nem tudom, hová fog ez vezetni... — Volt valami drámai, valami megrázó ebben a váratlan megnyilatkozásban. Megkérdeztem:

— De hát mire való ez a sok kölcsön, ez a „kicsi segély”?

— Támogatom őket; én mindenkit támogatom, Hisz’ nem tudom, melyikben rejlik egy Nietzsche, egy Schopenhauer, egy Kant. Bizonyos, hogy közöttük van ilyen nagy ember is, csak nem tudom, melyikben szunnyadozik. Mind támogattam őket, — mondotta filozófusi megnyugvással, a holnapután hirhede szél hámosa, — azért az egyért, aki közöttük van. Egyébként, — mondotta és itt egyszerre halkabbra fordította a beszédet, — néhány pengőt szívesen kölcsönadok, ha szüksége van rá. Jegyezze meg: a Morvai bácsi kifogyhatatlan!

Amikor bucsuztunk az öregtől, még a szemem előtt fizette ki egyik pártfogoltjának a gyógyszer számláját, azóta azután nem láttuk többé. És nemsokára mások se...

Vén betyár volt ez a Morvai. Az egyiktől kölcsönkérte a pénzt, a másiknak odaadta. Az egyiknek nem adta vissza a pénzt, a másik neki nem adta vissza. S mikor ez az üzletvitel nem bizonyult rentábilisnek, vándorbotot vett a kezébe és otthagya kutyabőröit az öreg, megtévedt betűrajzoló, a krónikások utóda, a kinek nem sikerült megtalálnia Szegeden Nietzscht és Schopenhauert.

— csé. —

Megérkeztek G.F.B. gyártmányú **kötöttáru** különlegességek
mellények, jumperek, pulloverek és kabátok. **rendkívüli olcsó árakon**
A tavaszi divatujdonságai
POLLÁK TESTVÉREKNÉL Széchenyi-tér és Csekonics-utca
G. F. B. gyártmányok gyári lerakata.

Motyóka 20 fillérért megmondja a multat, a jelent, a jövőt...

Motyóka tarkaszínű tengeri malac és az a tulajdonsága, hogy úgy vinnyog, mint egy patkány. A gazdája, a menedzsere, egy 7—8 éves gyerek, aki meg arról nevezetes, hogy basszus hangja van és nagyon szereti Motyókát. Ők ketten, Motyóka és a gyerek szoros összeköttetésben állanak évek óta.

A gyerek beállít valahová, hóna alatt Motyókával. Motyóka ilyen alkalomkor egy kis vályuban fekszik és unottan nézdegél az eléje rakott kék, zöld, sárga, piros színű planétákra.

A gyerek közben mondja a szokásos mondókát:

— Tessék jövedöltetni, 20 fillérért Motyóka megmondja a jelent, a multat és a jövőt...

Motyóka ilyenkor még meg sem mozdul, mert jól tudja, hogy ilyenkor jönnek a kérdések, amikre a menedzser szép sorjában megfelel:

— Az apám? Az nem tud dolgozni. Csak félkarja van...

— És az anyád?

— Az otthon van.

— Hát az apád félkarral nem tud dolgozni?

— Nem. Én táplálom.

Ezt, hogy „én táplálom”, olyan egyszerűen mondja, mintha arról volna szó, hogy délután játszari megy...

De Motyóka, — óh, Motyóka! — érzi a helyzet komolyságát. Elrejtí fejét a planéták közé és fájdalmasan vinnyog. Szinte rázza a testét a zokogás...

Okos állat a Motyóka, érzi, hogy nagy dolgot az, ha ők ketten táplálják a papát, aki nek félkarja van.

A gyerek is ráeszmél ilyenkor a helyzet komolyságára, ráhajtja fejét a zokogó malacra és most ketten zokognak.

— Na, Motyóka, ne sirj, adjál puszit a bácsinak...

A gyerek odatartja az arcát a malac elé és

az puszit ad a bácsinak. A bácsi csak nyolc éves, de mit tudja azt a malac és tulajdonképpen bácsi, hisz táplál is egy félkaru gyereket...

Egy ilyen jelenet után percekig csókolóznak. Az állat beledugja az orrát a gyerek piros szájába, a gyerek úgy csókolja, mintha testvére volna...

— Tisztább ez, mint sok ember, — magyarázza.

Nyolc éves korára meglepően okos. De hiszen megismerhette az embereket...

A planétának pedig szabott ára van. Hölgynek, férfinak egyaránt 20 fillér. Ezen alul nincs jövedöles, nem lebben fel multadról a titok és továbbra is tapogatózva fogsz járni a jelenben.

— Kapsz tíz fillért. Huzzass egy cédulát.

— Tíz fillért? Annyiért nem lehet. Nem bírom... Igaz, Motyóka?

Motyóka ilyenkor biccent...

— De tíz fillér az nagy összeg. És tulajdonképpen semmibe se kerül neked...

— Nem lehet tízért. Nem bírja szegény állat...

— Próbáld csak meg, hátha bírja.

— Nem bírja... Én ismerem. Nem sok pénz az a husz fillér.

De azért lesz üzlet, mert:

— Tíz fillérért. De akkor tessék visszaadni a cédulát.

A cédula az Pestről jön, valószínűleg a ligeti papagájca néni küldi és pénzbe kerül.

Ezután Motyóka lép akcióba. Kidugja fejét a vályuból és orrával kotorász a sok színes cédula között.

— Egy urnak!... — figyelmezteti a gyereket.

Kihuz egy szép piros cédulát, amelyen csupa jó áll.

— Az Ön sorsa, — áll a cédulán, döbbenetes betűkkel, — nagyon rossz irányban halad, de...

„De” . . . ez az, ami husz fillérbe kerül. Ez után a „de” után az áll, hogy nyerni fogsz a sorsjeggyeddel, szerencsés leszel a szerelemben egy szőke nő által; örökölni fogsz, ha tartózkodsz egy bizonyos fekete nőtől, aki rossz szándékkal van irányodban, bár ez nem veszélyes . . .

És mindezt, ha akarod, Motyóka megpecsételi, aláírja, szentesíti apró fehér fogaival...

Igy keress Motyóka és a bácsi a pénzt a fél-

karu papának.

— De nem sokat, — mondja, — 80—90 fillért napjában . . .

Ezt Motyóka is kevesli, mert beledugja fejét a plánéták közé és fájdalmasan vinnyog...

Ugyan, ha Motyóka a bácsinak huzna plánétát, mi állna azon?

„Nyerni fog vajjon? . . . Vagy örökölni? . . . Csak még egy kevés kitartás . . .

Kedves,

most, — higgye el, egészen kivételesen — felcsapok én is színházi kritikusként. A Nebántsvirág pénteki reprizéről szeretnék egyet-mást elmondani magának. Azért ne rémüljön meg, nem lesz ez olyan szabványos kritika, inkább csak néhány halk, gyámoltalan érzés utórezgése.

Az öregek azt mondják, hogy ez az operett az operettirodalom legszebb, legértékesebb terméséből való. Az öregek lelkesedve beszéltek pénteken este is a színház büfféjében a régi előadásokról, de csak a vállukat vonogatták, amikor a mostani előadásra terelődött a beszéd. Az öregek azért jöttek el, hogy fölszítanak néhány emlékpárazsat a feledés szürke hamuja alól és az öregek az előadás után kiábrándulva, csalódva mentek el a színházból.

A fiatalok ámulva hallgatták a büffében az öregek áradozását a régi előadásokról, a hajdani Nebántsvirágról. Nem értették a dolgot. Nem tudták, hogy mi lehetett az, ami ezt a ma is élő lelkesedést szülhette. A fiatalok is kiábrándulva mentek el a színházból, ők is csalódtak.

Mindenki csalódott és volt olyan is a repriz végigszenvedői között, aki kimondta nyíltan, hangosan a kérdést:

→ Miért kellett ezt a darabot műsorra tűzni?

Tudja, kedves, én nem foglalkozom sohasem a színház műsorpolitikájával, én megnyugsom abban a hivatalos hitben, hogy a műsor összeállítása az igazgatóság dolga és ehhez a mesterséghez egyedül csak az igazgatóság ért. Nem hibáztatok most sem az igazgatóságot, csak azokat az okokat kutatom, amelyek ezt a kettős, tehát általános csalódást kiváltották a pénteki reprizen.

Ugy gondolom, hogy a csalódás főoka az idők hallatlan megváltozása volt. Mivel pedig az emberek is változnak az időkben, a Nebántsvirág pedig alapjában véve megmaradt annak, ami volt, a közönség és a darab nem találta meg egymást, nagyon eltávolodtak egymástól. De az is meglehet, hogy a Nebántsvirág tényleg megmarad és száz százalékban marad meg annak, ami volt, akkor közelebb jut a közönséghez. Dehát nem maradt meg. Modernizálták. Lehet, hogy nem szándékosan, lehet, hogy csak véletlenül, annyi azonban bizonyos, hogy az alakokat ez a levegőváltás bábokká merevítette.

Az „örnagy ur” például nagyon jól játszott, tökéletesen megjátszotta a békebeli K. u. K. örnagy ur szerepét. Ennek az alakításnak azonban semmi, de semmi köze sincs a Nebántsvirág francia örnagyához. Dayka Margit is bájos volt, aranyos jelenség a színpadon, de nem volt az a Nebántsvirág, akire az öregek emlékeztek és akire a fiatalok kíváncsiak voltak. Ugyanez történt Páger Antallal is, meg a többivel, valamennyivel — kivétel nélkül.

Akarva-akaratlanul meghamisították ennek a bájos darabnak a levegőjét, a hangulatát a nélkül, hogy új, elfogadható levegőt teremtetek volna a színpadon.

A kirtikusok azt mondják, hogy ezért a rendezést terheli a felelősség. Lehet, én ezt sem kutatom. Nem tartozik rám. Nem vagyok kritikus.

Én, kedves, csak egy vagyok a sok csalódott közül, aki szomorú szívvel temetett el pénteken egy régi, szép álmot a többi, régebben eltemetett álmok családi kriptájába.

Én még azok közül való vagyok, akik illúzióért mennek a színházba, akik illúziókat keresnek a kulisszák között. Az az érzésem, hogy a színház célja az illúziókeltés. Ha így van, akkor a szegedi színház súlyosan vétett a hivatása ellen. Nem az a bűne, hogy nem tudott illúziót kelteni, hanem az, hogy megfosztott bennünket egy szép illúzióktól.

De tudja, kedves, én jó fiu vagyok. Ha szépen megkérnek rá, elhiszem azt is, hogy nem a színház a ludas benne, hanem a „korszellem” (A korszellem is nagyon jó fiu, minden vádat szó nélkül magára vesz. Ezt is felveheti.) A mai színészek a Ma színészei. Egészen más célokkal és eszközökkel dolgoznak, mint a régiek. Számukra idegen világ a Nebántsvirág

világa, idegenül, esetlenül mozognak benne és azon sem szabad csodálkozni, ha — nem veszik komolyan. Az Odisszea első fejezetét sem magolja be senki sem felnőtt korában, pedig csak felnőtt korában ismeri el, hogy szép az „Andra moi ennepe Mousa pelütropon.” Diákkorában mindenki bemagolta, bár akkor senki sem talált benne egyetlen fikarcnyi szépséget sem.

Igy voltak derék színészeink, a Párisi divat, a Mersz-e Mary és Csikágói hercegnő szereplői is. A Nebántsvirág nem nekik íródott, de nekünk sem. Így aztán elkerültük egymást. Megbuktunk.

Igazam van, kedves?

Palinodia

Mikor az erdő nyögése is fáj már,
elindultam a kanyargós csapáson,
testvéri búval kerestem valakit,
aki jó legyen s a szívembe lásson.

Lelkem dús trónusán a Krisztus ült tán,
aki bukottan is sokszor visszatér;
a hite szűz volt s csak sebein lett
egyre-egyre holtabb, feketébb a vér.

Áldó szemeim még ragyogtak a könnye,
s ahogy mentem, biztatott a szent haloít,
örült és sirt, hogy — ki tudja hányadszor?
bennem is, most is, újra föltámadott.

Gazdag szerelme hasztalan fogant meg,
Isten halk fia a sírját sem leli;
élni is csak azért akart, hogy adjon,
de megölik mindig a — szegényei.

BERCZELI ANZELM. KÁROLY.

Játékszin

A Homokóra színházi melléklete

SZINÉSZ-PORTRÉK.

KÖZÖS

Kovács Károly

A fiatal színész-generációhoz tartozik, annak egyik legkiválóbb tagja. Minden ízében modern színész, típusa a tiszta, intelligens, ujjatkereső színjátszóknak.

A színipályát Kövály Gyulánál kezdte, a honnan rövid idő múlva Rákosi Szidi iskolájába került. De még mielőtt idekerült volna, már köz művész volt, a színésziskola csak pro forma kellett neki.

Hogy színipályára lépett, ezzel régi vágyát valósította meg, mint a legtöbb színész, úgy ő is gyermekkorától kezdve a szín-

pad falé orientálódott, mert úgy érezte, hogy semmilyen pályán nem tudna helyt állani. A tanulásnak, a murkának szívvel-lélekkel adta oda magát, mert tudta, hogy a magyar színészetnek képzett, intelligens színészekre van szüksége.

Rákosi Szidi öbenne látta meg az ujjatkereső színészek előhírnökét és eltérőleg a sablonos nagy jövőt jóslástól, nagyon is rögzös utat jósolt neki a teljes beérkezésig.

Rákosi Szidi jóslata felig-meddig már beteljesedett, hét éves színészi működése alatt nem

egy színház deszkáján fordult meg. A szegedi színházhoz sok állomáson keresztül jutott.

1922-ben, az iskola elvégzése után a Magyar Színházhoz került. Huszéves volt ekkor, tele volt ambícióval, tüzzel, akarással . . . Két évig volt a Magyarnál, azután a Renaissance Színház vette át. A helyzet azonban itt sem változott, mert nem foglalkoztatták eléggé. Azaz ő keveselte azt, amit a színház neki szerebben nyújtani tudott. Első ízben ekkor esett szó egy Nemzeti-beli szerződésről, de ez a terv elbukott és mivel hogy ő játszani akart, leszerződött Alapi Nándor Kamara Színházához. Egy év után pedig már Győrben játszott Somogyi Kálmánnál. Győri tartózkodása alatt többször vendégzerepelt a Magyar Színházban, kiindulási helyén.

Ismét kísértett a Nemzeti Színház, sőt Hevesi Sándor kívánságára Miskolcra szerződött Sebestyénhez, akivel Hevesinek különleges céljai voltak.

De, amint Rákosi Sziדי megjósolta, hogy az ő pályája különösképpen nem lesz sima, ez

sem teljesedett be, így a Nemzetiből szegedi színház lett.

1928. szeptemberétől működik Szegeden. A jövő szezont azonban már valószínűleg a Vigaszínházban fogja eltölteni, beválik tehát Rákosi Sziדי jóslatának második fele is: „teljes beérkezés.”

Jób és Roboz igazgatók a legnagyobb csodálattal beszéltek képességeiről . . .

Érdekes, hogy Kovács Károlyt nem akarták Szegedre szerződtetni. És amikor szerződtették is, nem szívesen tették és nem is az ő kedvéért . . . Ezt most már meg lehet írni, már nem árthat neki, annyival is inkább, mert szegedi szerződése és a Vigaszínház igazgatói mindenképpen őt igazolták. Ez nem is bántotta őt, mert ez is „be volt kalkulálva.”

Szerepei: Hamlettől kezdve egész a — Tüzek az éjszakában-ig játszott mindent. Fontosabb szerepei: Az ember tragédiája, Salome, Bánk bán, Velencei kalmár, Othello, Sok hühö semmiért és a Szegeden alakított könnyebb fajsúlyu darabok főszerepei.

Négy szál hervadt szekfű — Dayka Margitnak

A Homokóra egyik bájos olvasónője küldte be az alábbi nagyon kedves történetkét, aminek hőse egy beteg asszonyka, két diáklány, Dayka Margit és négy szál szekfű.

Ez a négy szál szép, olasz szekfű az időközben felgyógyult szőke asszony szobáját díszíti. A virágok azóta elhervadtak, szirmuk összezsugorodott, de haldokolva is két diáklány kedves lelkesedéséről mesélnek.

A négy szál olasz szekfűt nem a szőke asszonynak szánták, hanem Dayka Margitnak, aki — legalább is megszűről — a megtévesztésig hasonlít a szőkeasszonyra, aki éppen olyan szép, olyan csinos, olyan kedves, olyan aranyos, mint a művésznő.

A történet két diáklány-hősnője a DMKE egyik ablakából lelkesedett

Dayka Margitért, illetve a művésznő alteergőjéért, a szőke asszonyért, aki szembe lakik a diáklányok ablakával. A lelkesedés természetesen a művésznőnek szólt, mert a lányok azt hitték, hogy Dayka Margit mosolyog rájuk a szemközti ablakból.

Dayka Margit, aki miskolci hódítasaival teljes mértékben meglehet elégedve, Szegeden még nagyobb jelentőségű hódításokat könyvelhet el. Itt nem csak a férfiakat, hanem a nőket is meghódította, ami pedig sokkal nehezebb feladat. (Kár lenne neki Pestre menni — írja a Homokóra olvasónője — megbánná! Ha Szegeden az emberek csak 25 százalékban lennének ennyire rajongói a színháznak, akkor a színház igazgatója meglegegetten szívná el esti cigarettáját és simogatná szakállát — ha volna.

„A művészno pedig ne gondoljon haraggal arra a szöke asszonyra, akinek a szobájában ez a négy szál szekfü hozta be a tavasz üzenetét éppen akkor, amikor súlyos beteg volt. Most már nem beteg és szívesen elvinné a szekfüket a művésznőnek, de a virágok azóta szép csendesen meghaltak.”

A két lelkes diáklány ugyanis egy szép napon elhatározta, hogy meglátogatja a művésznőt. Négy szál gyönyörű szekfüt vásároltak és azzal koptattak be a szembe levő lakás ajtaján. Csak ott a szobában, amikor a szöke asszony előtt álltak, tudták meg, hogy tévedés áldozatai. Közelről meg-

szűnt a megtévesztő hasonlatosság.

Rettenetes zavarba jöttek, de aztán elmesélték tévedésük történetét és megkérték a beteg asszonykát, hogy fogadja el tőlük a négy szál virágot.

A szöke asszony természetesen nem haragudott a lányokra és így került a Dayka Margitnak szánt virág a szöke asszony szobájába.

„Aki e sorokat írta — fejeződik be a **Homokórának** küldött levél — éppen olyan rajongója Dayka Marginak, mint az két főiskolai hallgató, bár még a művésznőt soha nem volt alkalma színpadon látni. De ezek után ...!”

Kisebbségi különvéleményt jelentettek be a Peéry-Nagy novellapárba eredménye ellen

Az elmúlt hónap elején érdekes irodalmi párviadal zajlott le a *Homokóra* hasábjain. A szegedi színház két tehetséges, fiatal művésze, Peéry Piri és Nagy György vívtak párviadalt, hogy eldöntsék ezt a kérdést, melyik a tehetségesebb író. Ugyanazt a novellatémát dolgozták fel mindketten és a *Homokóra* a közönségre bízta a bírálkodást. A közönség Peéry Piriéket ítélte oda a pálmát.

Most azután érdekes fordulat történt ebben az ügyben. A novella-olimpiásról talán már meg is feledkeztek az olvasók — minden esoda három napig tart — úgy látszik azonban, hogy vannak, akik nem tudtak megnyugodni a közönség, a többség — ítéletében.

A *Homokóra* szerkesztőségében most megjelent két fiatal, bájos leány. Azért jöttek, hogy bejelentsék — kisebbségi különvéleményüket. Ezt a különvéleményt — természetesen Nagy György javára — írásba is foglalták.

Tessék:

Mélyen tisztelt szerkesztő uram.

Egy hónapja már, hogy a Peéry-Nagy-féle irodalmi csata lezajlott s nekem csak most nyílik alkalmam véleményemet nyilvánítani. A napokban kezembe került a *Homokóra* 13. száma, melyben Dongó Szilaj Máté ur kritikája volt. Erre elhatároztam, hogy kifejtem, mennyiben nem tartom helyesnek ezt a bírálatot.

Csodálom, hogy a kritikus úr Peérynek adta a pálmát, mikor megokolásában Nagy György írását jobbnak találja. Azt írja, hogy helyesebb Nagy novellájában a nyomor festése, az élet sokkal lüktetőbb, míg Peérynél az élet ábrázolása túl szelíd, a cselekmények lassan jönnek egymásután. Az egész novella nem hogy mélyebb nyomot az ember lelkében, csalódottan tesszük le amikor befejeződik. Valami mást, valami hirtelen megrázót vártunk. Míg Nagy György novellájának vége kissé valószínűtlen — amit Dongó Szilaj Máté ur

helyesen állapít meg — de magával ragadóbbs és aki a novellát elolvassa, nem várhat szelid, megnyugtató kifejezést, amely nem illenék az egész tónusához. Peéry a férfi szerelmét festi, de ezzel ellentétbe kerül önmagával, mert az, aki mindenét odaadná egy nőért, akinek az életét csak egy asszony tölti be, az nem nyugszik bele abba, hogy felesége otthagya és más férfival menjen el.

Itt két megoldás lehetséges, a férfi megbosszulja magát a csábítón és a nő visszatér hozzá vagy a férfi teljes kétségbeesése, amely közömbössé teszi később minden iránt. Peéry ezek közül egyiket em választja, míg Nagy György az utóbbit találja megfelelőnek. Peéry novellája azzal végződik, hogy Péter nem találva otthon feleségét, más nőben keres vigasztalást. A nőt még nem feledte el, még könnyes szemmel gondol rá, de érezteti velünk, hogy ebből nem lesz tragédia, közel a megnyugvás.

Ahogy Peéry a kommunistákról ír, nem helyes, sőt teljesen helytelen. Dongó Szilaj Máté ur ezt csak megemlíti, nem tartja nagy hibának, pedig ez már maga is elég ok a novella elvetésére. Ugy hiszem, hogy ez a rész a kommunistákról és az öt pengőről szóló sorok csak azt a célt szolgálták Peérynél, hogy a novellát minél hosszabbra nyújtsa.

Dongó Szilaj Máté ur azt írja, hogy a stílárís fölény az, amellyel Peéry a győzelmet megszerezte, szerintem stílus tekintetében is sok kívánni valót hagy a novella, míg Nagy György nyelve tömörebb, kiforrottabb és világosabb.

GULLIVERA.

A különvéleményt leközlöttük, mert a „kisebbség” nagyon szépen megkérte rá a szerkesztőséget. Hiába mondtuk, hogy a novella-olimpiász aktái már lezárultak, kérésüket fenntartották és olyan meggyőzően indokolták meg, hogy lehetetlenné vált minden ellenállás.

Szegeden járt Lázár Ödön is, a Király Színház igazgatója

A szegedi színház most az egyszer nem tett ki magáért. — Mi ujság a görölknél?

Csütörtökön délber: érkezett Szegedre a Király-Színház mindenható igazgatója: Lázár Ödön. Természetesen szerződötések miatt jött ő is és a színházkörül ugy rebesgetik, hogy határozott céllal jött le. Az egyik verzió szerint Lázár a színház egyik sokoldalu tagját öhajtottá látni, ami sikerült is neki a *Párisi divat* csütörtök délutáni előadásán. Ez a megkivánt ur ebben a darabban egy női ruhaszállón főnökét játssza.

A másik verzió szerint egy szöke operett-színészno lenne a dologban, aki már más fővárosi színház felé orientálódott.

Lázár Ödön az előadás megtekintése után

visszautazott Pestre. Az itt tapasztaltakat majd otthon fogja feldolgozni.

A színház ezen csütörtök délutáni előadásával egyáltalán nem tett ki magáért. A zenekar hiányzott, Beck karmester ezuttal saját magát dirigálta. Zongoraszó mellett folyt unottan a játék, mintha nem is lett volna Lázár direktor a nézőtérén. Lázár Ödön látogatása után több direktor látogatása várható. Így jön Sebestyén is, a Városi Színházról, akinek szintén kész tervei vannak.

A görölökkel kapcsolatban ujabban ismét sokat beszélnek. A multkor is hallattak magukról, amikor le akarták szállítani az 1.50 fillé-

res fellépti díjakat, a mostani szóbeszéd azonban sokkal súlyosabb dolgokat tárgyal. A görlok körében ismét nagy a riadalom. Közéleg a vizsga napja, amikor Pesten a görk-tu-

dományból kell vizsgát tenniök. Nagyon, nagyon sokan félnek, hogy kárbaveszett az a havi 20 pengő tandíj, amit a tanulás ellenében fizetniök kellett . . .

Katona József halálának századik évfordulóján a Nemzeti Színház teljes együttese adja elő Kecskeméten a Bánk-bánt

Hevesi Sándor csak néhány rendezési ujtással kívánja „modernizálni” Katona remekművét

Kecskemét, április 12.

A kecskeméti „Katona József” színházban csütörtökön este Szentiványi Béla Országos Művész Színháza Goethe *Faust*-ját adta elő csorbitatlan szöveggel. Az előadást végignézte Hevesi Sándor, a Nemzeti Színház igazgatója is, aki az egyik szünetben rendkívül érdekes nyilatkozatot tett a Katona-centennárium alkalmából Kecskeméten rendezendő ünnepségekkel kapcsolatban. Hevesi többek között a következőket mondotta:

— A kecskeméti városi tanács kérésére szívesen és a legkomolyabban fontolóra vettem azt a tervet, hogy 1930. április hó 16-án, Katona József halálának századik évfordulóján Kecskeméten rendezendő ünnepségek férjét a Nemzeti Színház gárdájának vendégszereplésével is emeljen. Már most előterjesztést fogok tenni a kultuskormányra, és hiszem, sikerül megvalósítani azt a tervet, hogy az évfordulón a Nemzeti Színház teljes együttese fogja eljátszani a Katona József Színházban a legnagyobb drámaíró halhatatlan művét.

A „Bánk bán” ismeretes átdolgozási tervével kapcsolatban a következőket mondotta a Nemzeti Színház igazgatója:

— Az én kezdeményezésemtől erősen tulzott hírek kerültek forgalomba és tulzás már maga az a megjelölés is, hogy: „átdolgozás”. Mindössze néhány rendezési ujtásról volt szó,

néhány hangtalan aláfestő jelenet beállításáról, anélkül, hogy a szöveg csorbitást szenvedett volna. Csak élénkebbé, színesebbé akartam tenni a „Bánk bán” előadását és távol állt tőlem minden olyan merész „átdolgozási” szándék, ami az ismert ellenvéleményt kiváltotta.

Ezután nagy elismeréssel nyilatkozott Hevesi Sándor a „Faust” előadásáról.

Tavaszi

Apró hókunyhóban lakott.

Társaival együtt eskimóknak öltözve járt az egyetlen folyóhoz, amelyet vastag jégpáncél borított. Csak a legnagyobb kinnal tudták a napi táplálékot megszerezni.

Nem szerette a társait. Félt az erejüktől és bántotta az együgyűségük.

Elnézte, mikor az asszonyok kijöttek hozzájuk a folyóra. Csunya ráncos arcuk alig látszott ki a prémekből és mikor a dolgozókhoz értek, állati alázatossággal kuporodtak melléjük.

A havas partokról lehallatszott egy-egy fáradt rénszarvas bőgése s a vastag szántalpak mély barázdákat törtek a hóba.

Ilyenkor egyedül ült az egyik jégtáblán és fejét elfordította a többiektől. Ugy érezte, egész életére beszennyeződne, ha egy ilyen prémes, vastagbőrű nőstény megcsókolná.

Csodálatosan szép álma volt egy éjjel.

Tulipiros mezőkön sétált s minden csupa virág és madárdal volt körülötte. Soha sem látott világ volt a számára, egész nap nyugtalan volt.

Este elment a falu vénjéhez.

— Te a tavaszról álmodtál fiam — mondotta a falu vénje, miután végighallgatta.

Törődött ráncos apóka volt a falu vénje, s egész életét a kunyhójában töltötte.

Csodálkozó szemei rávillantak az előtte álló ifjura.

— Igen fiam, a tavaszról álmodtál. Én még emlékszem rá, bár sok száz esztendeje annak, hogy itt járt.

— És visszatér még ide?

— Talán vissza fog térni és te, lehet, meg is éred. De félek, hogy még sok száz esztendő el telik addig, vagy még annál is több.

Éjjél elmúlt már, mikor az öreg kunyhóját elhagyta. A hó kékes-fehéren világított az uton.

Azután még sokáig várt a tavaszra.

Egy napon azonban összepakolta csekély holmiját és neki vágott a világnak.

Hét nap és hét éjjel vándorolt már, mikor összetalálkozott három királyfival.

— Megkérdezték tőle, hol, merre járt.

— A Tavaszt keresem.

— Akkor velünk tarthatsz. Mi is azt keressük.

Hét nap és hét éjjel vándoroltak együtt s a nyolcadik nap hajnalán elérték egy tulipiros rétre.

— Tulipiros virágok nyíltak a réten s fehér húsú lányok táncoltak közöttük.

A vándorok ledobták magukról viseltes rongyaikat s elkapva a lányok hajlékony derekát, együtt ropták velük a tulipiros táncot.

Ő pedig megállt az uton s együgyű mosollyal nézett a táncolókra.

A lányok intettek neki, virágokat szórtak feléje s az egyik legény odakiáltotta:

— Gyere testvér s örülj velünk te is a tavasznak.

— Tévedtek — mondotta. Egész más a tavasz, és tudom, mert másnak álmodtam egy éjjel.

Csodálkozva nézték.

— Milyennek álmodtad?

Szomoru könnyek szöktek a szemébe.

— Tavasznak.

Raza.

Szeged tavaszi szenzációja

Dr. Salgó és Társa Divatáruház

8 kirakata.

Városi Zálogház

**Oroszlán
ucca 4.**

Miss Szeged filmsztár is lehet — ha Sam Goldwyn esetleg felfedező-utján Szegedre vetődik

— Naiv mese naiv felnőttcecskéknek —

Nem kell félni attól, hogy Szeged tulmassze esik Hollywoodtól. Attól még kevésbé, hogy ha valamelyik szegedi hölgy megirigyelte a filmsztárok életét, ne lehessen ő maga is sztár. Az ut egyenes, hála a körültekintő gondossággal, nem kell mást tenni, mint lefényképeztetnie magát az illető sztár jelöltnek. Természetesen az egyöntetűség kedvéért *mindenkinek ugyanahhoz a fényképészhez kell mennie*, aztár: az egyöntetű képet le kell küldeni a családi lapocska szerkesztőségének. Akkor már nincs baj, egyikből vagy másiból okvetlenül Miss Szeged lesz. Aztán? . . .

Aztán már bagatell dolog. *Már csak várni kell.* Mert nem megy ám az úgy, ahogy a szegedi szép lányok azokkal a buksi fejükkel megálmodják! . . .

Mert ugye milyen nehéz volt ezt a választást kitalálni? Több oldalról jövő öhaj kellett annak a megvalósulásához. Meg aztán az is, hogy a Színházi Élet abbahagyja a Pünkösdi királynő választást . . . Nehogy azt higgyék, hogy Szegeden a konkurrencia működik.

Mikor már ott áll Miss Szeged megválasztva (ugyanabban a ruhában, amelyben a feivétel is készült), esetleg a Belvárosi Mozi nagy nyilvánossága előtt, akkor következik a dolog lényege. A közönség, a zsüri és a miss szépen leül és vár, *míg a választás híre elhozza azt a fránya Sam Goldwint Szegedre.*

Mert úgy van ám, hogy ez a bizonyos Sam éjjelt is nappallá téve, lázaran kutat sztárok után. A családi lapocska választása okvetlenül szöveget üt a fejébe, mikor hollywoodi stúdiójában lapozgat benne. Okvetlenül föltűnik neki, hogy Szegeden választás van és elérti

a gyengéd célzást is. Azonnal csomagoltat, be-waggoníroz két raj operatort, husz scenárium író, egy csomó dollárt és más ilyen haszon-talanságot és kiadja a jelszót: Szegedre. Természetesen előbb felmond összes sztárjának, Glória Swanson sirni fog, Bánky Vilma dühében megfeketedik, de ő ezzel arnyit sem törődik, mint miss Szeged . . .

Ez így lesz, ha fülébe jut a választás híre . . .

És ha nem, akkor miss Szeged vár. Egy napot, tíz napot, egy évet . . . Megöszül, kopasz lesz, kihull a foga, unokája megnősül, szakállt növeszt, — de vár . . .

Mert nem úgy van ám az, ahogy azt egy buksi lány megálmodja . . . Hogyisne! . . .

Vár még egy másik eset is. Ez kevesebb fájdalommal jár, de annál eredménytelenebb. Ez, ha a hegy nem megy Mohammedhez, Mohammed megy a hegyhez elv alapján fog véghezmenni. Felvételeket készítenek az illető missről és az kiküldik Amerikába, ehez a makká Sam-hez. De megmutatjuk, hogy igenis, Szegedről lehet exportálni. Ez meg fogja hatni és rövidesen megérkezik a kábel a családi lapocska szerkesztőségéhez: *Küld a noet . . .! Stop. Sam.*

Igy lesz ez és nem másképp . . .

A Színházi Élet legalább képes volt elhelyezni a megválasztottat. Székely Ibolya például ma Berlinben filmezik, Simon Böske világhíres lett . . .

A családi lapocska azt mondja: „Az a szép szegedi lány, akit megválasztottunk és aki természetesen filmszínész nő akar lenni . . .”

Ma már mindenki természetesen filmszínész nő akar lenni!

Szilágyi „Tatilla” egyelőre a királynővel küzködik, de erősen készül a jubileumra

A sakkozók körében óriási tekintélynek örvendő. Naponta megjelenik törzskávéházában és ilyenkor végigveri partnereit. Különben ő tőle származik ez a ma már hírt mondás is:

— Jaj, de jól jácom . . . com . . . com . . .

Délelőttöként a törvényszéki tárgyalásokor csinál cvikkerével konkurenciát az elnöki tekintélynek. De járatos is a kriminalisztikában, mint serki más.

Most közeledik negyven éves színészi jubileumához. Sok szép és sok keserves nap után jutott el ehhez az állomáshoz. Nincs Magyarországon város, vagy falu, ahol ne lenne ismerős. Negyven év színészi pályán, felér hivatali pályán elért nyolcvan évvel is. De ne higgye senki, hogy ez a negyven évi működés meglátszik Tatilla bácsin! Ő ma is olyan fiatal, olyan friss, mintha most játszará először Gonosz Pistát . . .

Májusban lesz Szilágyi Aladár bácsi jubi-

leuma, amikor a legkedvesebb szerepében, a Cornevillei harangok Gáspár apójában fog szinpadra lépni.

Nem szívesen beszél erről a jubileumáról, mindig azt hajtogatja:

— Hol van még az! Élni kell még addig!...

Addig is küzködik a királynővel, a parasztokkal, a futárokkal . . . Látogatja szorgalmasan a tárgyalásokat, sőt játszik is . . . Igaz, hogy nem sokat és nem sokszor, jobban érdekli a szinpadnál a figurákkal teli sakk-tábla. És sokkal büszkébb erre a tudományára, mint negyven éves hősi pályájára.

Egy-egy sikeres játszma után így szokott monologizálni, miközben gondosan törülgeti a szemüvegét:

— Mert mondhatnak rólam akármit, de szakozni . . . azt tudok.

A Városi Színház heti műsora:

Hétfő: Ida regénye.

Kedd: Legénybucsu.

Szerda: Legénybucsu.

Csütörtök délután: Tüzek az éjszakában.

Csütörtök este: Ida regénye

Pénteken: Faust. (Somló József az Operaház és Medák Sári, a Városi Színház művészek vendégszínészeivel.)

Szombat este: Faust. (Somló József az Operaház és Medák Sári, a Városi Színház művészek vendégszínészeivel.)

Szombat délután: Ifjúsági előadás: Tüzek az éjszakában.

Vasárnap délután: Nebánt virág.

Vasárnap este: Legénybucsu.

A csikágói hercegnő

Operett 2 felvonásban, elő- és utójátékkal. Szövegét írta: Julius Brammer és Alfréd Grünwald. Fordította: Stella Adorján és Kulinyi Ernő. Zenéjét szerzte: Kálmán Imre. Rendező: Sziklai Jenő. Karmester: Beck Miklós. Előjáték: *Miss Mary táncolni óhajt.* — Első felvonás: *A trónörökös.* — Második felvonás: *A csikágói hercegnő.* — Utójáték: *Happy end!*

Személyek:

XXVII. Szaniszló	Vágó Arthur
Sándor Boris trónörökös	Tolnay Andor
Rosemarie Szonjuska hercegnő	Dayka Margit
Gr. Bajakovics p. ü. min.	Herczeg Vilmos
Perolin márk	Veszely Pál
Gr. Negresco, adjut.	Szilassy Gyula
Max	) morániai

* *

Sztaniszló)	* *
Alexis -) hercegek	* *
Fálfy hadnagy	Gaál Ferenc
Kövesy, főhadnagy	Rónai Béla
Vörös, főhadnagy	Ekecs János
Főudvarmester	Szilágyi Aladár
Benjamin Lloyd	Rónai Imre
Mary, leánya	Harmath Hilda
Bahnuy, Lloyd titkára	Páger Antal
Az amerikai követ	Csordás György
A titokzatos idegen	Szakáts Zoltán
Lajos, bérigazgató	Nagy György
Banda Marci, primás	Sümei Ödön

Ida regénye

Vígjáték 3 felvonásban. Írta: Gárdonyi Géza.
Színpadra írták: Emőd Tamás és Török Rezső

Rendezi: Vándor Andor.

O Péter	Vágó Arthur
Ida	Kormos Margit
Balogh János	Földényi László
Bogár Vince	Herczeg Vilmos
Bogár Ella	Wlassics Györgyi
Julcsa néni	Egyed Lenke
Panni	Peéry Piri
Jolán	Bojár Lili
Dr. Csorba M.	Szakáts Zoltán
Pistike	Ungváry Lacika
Főasszony	Utí Giza
Ottília nővér	Varga Teri
Paula nővér	Jakabos Olga
Kapus apáca	Zala Judith
Fazekas	Dayka Margit
Mészkuhy	Sándor Stefi
Timár	Futó Klári
Putnoki Mihály	Szilassy Gyula
Stern patikus	Rónai Imre
Kaszab droguista	Sümei Ödön
Bodóki Pista	Rónai Béla
Doktor	Koháry Pál
Csurka cigány	Veszely Pál
Gyuri szolga	Bereng József
Boy	Gaál Ferenc

I. felvonás:

O Péter gazdag borkereskedő, apróhirdetés
utján akarja leányát, Idát férjhez adni. Több

jelentkező közül Balogh Jánost választja.
Ida belemegy de csak ezzel a feltétellel, ha
a világ előtt játszásként csak a házasságot, ott-
otthon azonban idegenek lesznek egymáshoz.

II. felvonás:

Négy hónapja él Balogh János Idával. Sur-
lódások, apró civódások között telnek a na-
pok. Lassan melegszenek össze, de mindket-
ten érzik, hogy szeretik egymást. Közben fel-
tűnik egy nő, akiről Ida megtudja, hogy Ba-
loghoz valami köze van, sőt pénzt is kapott
Baloghtól. Ida összepakkol és otthagyja az
urát.

III. felvonás:

A különös véletlen összehozza őket a Hun-
gária-szálló egyik szobájában. Itt kiderül,
hogy a nő Balogh nővére. Ida gyanuja te-
hát alaptalan volt. A pénzt azért kapta, mert
Balogh családjának szükege volt rá, de már
vissza is térítették. Ida és Balogh összebé-
külnek.

Legénybucsu

Operett 3 felvonásban. Írták Bodanz-
ky és Thelen. Zenéjét szerzette: Stra-
usz Oszkár.

Rendezi: Sziklai Jenő. Vezényel: Beck
Miklós.

Személyek:

Bachmayer	Vágó Arthur
Oxefia, a leánya	Dayka Margit
Hempel Heringsdorf	

Baldum gróf	Rónai Imre
Anasztázia, a felesége	Egyed Lenke
Stella, unokahuguk Á.	Harmath Hilda
Öttinghausen báró	Tolnay Andor
Lőrinc, a kocsisa	Páger Antal
Stillégen Muki br.	Veszely Pál
Stapelburg Feri gr.	Burányi László
Stierbing Dönci br.	Kovács Árpád
Ciprián lakáj Hem- peléknél	Szilágyi Aladár

I. hölgy	Vargha Teri
II. hölgy	Szeles Matild
III. hölgy	Németh Giza

Pincér
Cilike
Soffőr
Piccoló
Portás
I. táncosnő
II. táncosnő

Gál Ferenc
Hajnal Hajnal
Csanádi Antal
Sándor Stefi
Csordás György
Bagossy Mária
Gál Mária

*

Tüzek az éjszakában

Dráma 3 felvonásban. Irta: Földes Imre.

Rendező: Vándor Andor.

Gálfy
Ibolyka, a felesége
A sugó
Becső
Iré
Az igazgató
Pista
Zsuzsi
Gönczy
A rendőrfőnök
A tábornok
Az ezredes
A százados
A hadnagy
A segéd tiszt
Egy tiszt
A tüzoltó
A szerkesztő
A karmester
Nebántsvirág

Földényi László
Pártos Klári
Herczeg Vilmos
Szakáts Zoltán
Wlassics Györgyi
Sümei Ödön
Ungváry Laci
Kiss Böske
Szilágyi Aladár
Kovács Károly
Vágó Arthur
Marinkovics A.
v. Végh Kálmán
Szilassy Gyula
Gaál Ferenc
Kovács Árpád
Veszely Pál
Nagy György
Rónai Imre
Keleti Erzs

Az ő
Egy pincér
Másik pincér
Detektiv
Igazgató

Csordás György
Csonka Antal
Rónai Béla
Koháry Pál
Uti Giza

Színészek, színésznők, idegen színészek, tisztek, katonák. — Az első felvonás egy színház színpadán, a második ugyanaznap este a „Fehér hattyu”-ban, a harmadik néhány hó múlva a kaszárnnyában játszódik.

I. felvonás:

Megszállt területen egy színmagyar város szintársulata élet-halálharcot folytat a ma-

gyar színház fenntartásáért. Egy rap megérkezik egy idegen trupp és el akarja foglalni a magyar színház épületét. A rendőrfőnök megjeleni a színházban azzal a fenyegetéssel; ha nem adják át önként a színházat, akkor megvonja a játsszási engedélyt; ellenkező esetben megengedi, hogy az „Arany hattyu” nagytermében játszassanak. A magyar színészek kénytelenek meghajolni az erőszak előtt, átadják a színházat az idegeneknek, akik az első este diszeloádást rendeznek a helytartó-tábornok tiszteletére. A magyarok átvonulnak az „Arany hattyu”-ba és elhatározzák, hogy a tilalom ellenére, este a „Bánk bán”-t fogják játszani.

II. felvonás:

Az „Arany hattyu”-ban a tábornok ünnepi vacsorát ad az idegen színészek tiszteletére, a magyar színészek pedig az ünneplők feje fölött a Bánk bánt játsszák a nagyteremben. A rendőrfőnök a magyar lakosságot kiharja ábrándítani a dédelgetett színészekből, akiket a tábornok nevében meghív az ünnepi estélyre. Ugyanekkor pedig külön kiadást nyomtat a magyar lapból, amelyben megírattja, hogy a színigazgató jó pénzért adta át a színházat az idegen színészeknek és ezt a vá-

Szegedi Szemle

GERŐ DEZSŐ

politikamentes, tisztán városfejlesztési problémákkal foglalkozó hetilapja Szeged egyetlen ilyen természetű orgánuma

Megjelenik minden hétfőn.

Kapható a Nemzeti Sajtóvállalat uccai újságbódéiban.

sárt takarja csak a tilos Bánk bán előadása. A cikk felszólítja a lakosságot, gyülekeznek éjjel az „Arany hattyu” elé, ott megláthatja a magyar színészeket a nagyszálló idegen-eivel barátkozva. A magyar színészek csupa dachból a Bánk bánban viselt jelmezeikben jönnek az estélyre, de csak ott veszik észre, hogy kelep-cébe csalták őket. Egy mód van csak a gyalázatos rágalom megcáfolására; ha letartóztat-tatják magukat. Nehéz ezt elérniök, mert a rendőrfőnök mindenképpen kompromittálni akarja őket, akik azonban mégis olyan kihi-vóan viselkednek, hogy a tábornok letartóz-tattatja őket.

III. felvonás:

Hadbírótság ítélkezik a magyar színészek fölött. A tábornok megköveteli, hogy vagy go-lyót, vagy akasztófát mondjon ki a bíróság. Ehhez azonban az kellene, hogy a tábornok a vád leglényegesebb pontját illetőleg hamisan valljon. Hamis vallomásra azonban a tá-bornok nem kapható. A hadbírótság öt-öt évre ítéli a színészeket. Egyedül a sugót tíz évre. Az öreg sugó a szomszéd szobában megfojtotta a rendőrfőnököt és egy szuronydöféssel a szívében, haldokolva hallgatja az ítéletet.

Faust

Szerzette: Gounod. Opera 5 fel-
vonásban.

Rendezi Sziklai Jenő. Vezényel Friedl
Frigyes.

Személyek:

Faust	Somlyó József m. v.
Mephistó	Arany József
Valentin	Bihary Sándor
Bränder diák	Fodor Emil
Margaréta	Medák Sári m. v.

Siebel

Patkós Irma

Diákok. Katonák. Polgárok. Lányok.
Szellemek. Boszorkányok stb.

Faust megunja az életét és mérget akar in-ni. Megjelenik Mephistó és megveszi a lelkét, cserébe adja az örök ifjúság varázssitalát. Faust ingadozik, de mikor megmutatja Me-phistó Margaretát, jövőd szerelmét, elfo-gadja az alkut. Mephistó szavának áll, meg-ismerteti Faustot Margittal és sajátos fordula-tatokkal lehetővé teszi egy benső, egész lelkét betöltő szerelem fejlődék ki közöttük. Faust elcsábítja Margitot és mikor ezt Margit fivére megtudja, felelősségre vonja Faustot. Faust párbajban leszurja a fivért. Margit lelki di-lemmába kerül, mert szereti a gyilkos Faustot. A szerelmből született gyermeket Margit meg-öli és börtönbe kerül. Faust az emények ha-tása alatt lelkileg teljesen megtörik, tudatá-ra ébred szörnyű tettének, melyből nincs me-nekülés. Büntetése az, hogy míg Margit földi bűneitől megtisztulva a mártírok megdicőülé-sében részesül, addig Faust végzetes tettének következtében örök kárhozatra jut.

*

Nebántsvirág

Operett 4 felvonásban. Írták: H. Meilhac és
A. Milaud. Zenéjét szerzette: Hervé. Fordi-
tották: Rákosi Viktor és Ewa Lajos.

Rendezi Sziklai J. Vezényli: Beck M.

Személyek:

Denise de Flavigny	Dayka Margit
Chateau Gibus gr. őrnagy	Vágó Arthur
Szinigazgató	Herczeg Vilmos
Celestin	Páger Antal
Fernand de Champlatreux	Tolnay Andor
Loriot őrmester	Veszely Pál
Gusztáv, hadragy	Gaal Ferenc
Róbert, hadnagy	Rónai Béla
Rendező	Rónai Imre

Fejedelemasszony

Uti Giza

A zárdá kapusnője

Kurusa Margit

Corina, színésznő

Bojár Lili

Gimlette, színésznő

Varga Teri

Lidia, színésznő

Németh Giza

Szilvia, színésznő

Trunkó Böske

I. növendék

Bagossy Mária

II. növendék

Gál Mária

III. növendék

Zala Judit

IV. növendék

Ilkó Emmi

Apáca

Hegedüs Böske

Katona

Ekecs János

I. felvonás.

Celesztin a Fehér Galambok zárdájának organistája operettet irt Floridor álneven, melyet a színház el is fogadott előadásra. Denise kisasszony, növendék, a zongoraórákon megtanulta Celesztintől a primadonna szerepét. Celesztin készül a premierre.

II. felvonás.

Celesztin és Denise megszöktek a zárdából, hogy az előadáson jelen lehessenek. Corinna, a primadonna, lemondja az előadást, nagy a kétségbeesés, mikor előáll Denise azzal, hogy ő eljátsza a szerepet. Beugrik és sikert arat. Előadás után azonban megszöknék.

III. felvonás.

Az őrző elfogta a szökevényeket és bevitte a tiszti garnizonba. Ott felismeri a szerzőt és nagy mulatozás keletkezik. Közben meghívják őket Champlatreaux hadnagy legénybucsjára, aki pedig nem más, mint Denise vőlegénye, de nem ismerik még egymást. Innen visszajönnek a zárdába.

IV. felvonás.

A zárdában Denise és Champlatreaux egymásra ismernek és kimagyarázkodnak. Bol-dog pár lesz belőlük.

KASS

Renaissance Bar

Minden este a
ragyogó, világvárosi
új műsor
bemutatása.

Muzsika

Bartók Béla szegedi koncertjéhez

Az elmúlt hét szombatján Bartók Béla koncertezett Szegeden. Zongorázásáról mindazt elmondhatjuk, ami egy Európát és Amerikát járt nagyzerü zeneértő művésznek kijár. Ehez még legfeljebb azt fűzhetném hozzá, hogy Bartók egyike azoknak a nagyon ritka művészeknek, akik nem a nagy zenei vonalakat elemzik apróra, hanem az egyes részleteket fűzik mesteri fantáziával nagyvonalu egységbe.

Azonban ezzel a koncerttel kapcsolatban szeretnék egy másik fontos körülményre rámutatni. A mai európai zenében és zenei körökben mindinkább nagyobb figyelem terelődik a modern és legújabb — hogy úgy mondjam: neomodern — muzsika felé. A régi hagyományokból élők a meggyőződésüket, a neomodernnek pedig csak a saját felfogásukat vallják egyedül üdvöztetőnek. A két tábor egymással farkasszemet néz.

Bartók megmutatta azt az utat, melyen mindkettő Rómába juthat. Ő is, az új zene egyik számottevő zászlóvivője, de nagy tehetségével és vérbeli művészi ösztönével megérzi, hogy csak a régiek igazi átértése mellett kereshetők az új irányok. Ez aztán a műsorában is teljes mértékben kifejezésre jut.

Műsora három részre oszlott:

1. Legrégibb olaszok.
2. Bethoven, Liszt.
3. Újabb: Bartók és Kodály.

A régi olaszokat Bartók nagyon szereti és minden koncertjén eljátszik ezekből egy-egyét. Mesterien szólaltatja meg őket a maguk antik nagyszerűségében. A „Lebewohl” szonátánál megmutatta, hogy a klasszikusok, de különösen Beethoven interpretálásánál a férfias erőn kívül a romantikus előadásmódnak is szerep kell, hogy jusson. Éreztük, sőt szinte láttuk a búcsúzás minden fájalmát, a távollét szürke napjait és a viszontlátás ujjongó örömet.

nátánál megmutatta, hogy a klasszikusok, de különösen Beethoven interpretálásánál a férfias erőn kívül a romantikus előadásmódnak is szerep kell, hogy jusson. Éreztük, sőt szinte láttuk a búcsúzás minden fájalmát, a távollét szürke napjait és a viszontlátás ujjongó örömet.

Bartók Béla.

Utána következett azután a műsornak az a része, — amelyet egyesek nagy élvezettel, mások szívesen, de meg nem értve és néhányan pedig előre is elhatározva és megállapítva „úgy sincs benne dallam”, tehát rossz és élvezhetetlenek — hallgattak. Pedig az utóbbiaknak most nem volt igazuk, mert ahogyan ezeket Bartók eljátszotta, volt bizony bennük gyönyörű dallam és határozott vonal-

vezetés. Itt-ott ki-kilendül és meg-megakad egy szeszélyes intermezzóval, ilyenkor inkább a ritmusbeli eredetiségeket előretolva. Bartók egy-két előadott szerzeménye közel áll a programzenéhez. Bartók nem hanyagolja el teljesen a zenei formákat sem, pl. az „elégia” szabályos dalforma trióval „A tiszadban” c. képsorozata, amely programzene, mégis határozott szonatina formában van felépítve. Az „éjjeli” zenében szinte hallottuk a tücskök ciripelését és a hüs éjjeli szellő susogását a hajladozó fák koronái közt. Az „allegro barbaró”-nál pedig kiszálltak a hangjegyek a pódiumra és furcsa, groteszk, vad táncot jártak egymással. Reméljük, hogy Bartók most már Szegeden is „beérkezett” és ezután gyakrabban fog hozzánk ellátogatni.

Kollár Pál.

Sohsem kértem

Sohasem kértem tőled eddig
Sem vágyont, sem rangot,
Most sem kérek sem kincset, sem
Csillogó cafrangot.

Jó vaseszmát adjál uram,
Ami el nem kophat,
Rossz gazdája vele akár —
Merre csavaroghat.

Olyan ruhát, ami soha
Le nem szakad rólam,
Egyformán jó viharban és
Térdig-érő hóban.

Meleg cipőt, amilyent ha
Meg is szeg a késem,
Tarsolyomban mégis mindig
Ugy vigyem, egészben.

A csizmámmal neki vágnék
A kerek világnak,
Hét országon sem találnék
Hívebb utitársat.

A cipőmből pedig szegnék
Mindenik szegénynek,
Had élvezzék foszlós bétét.
A puha kenyérnek.

RAB GÉZA.

Tavaszi reggel

Hűvös tavaszi reggel — napsugár,
a liget üres, néma, elhagyott;
csak két ember és egy korhadt padot . . .

Már dől a pad. A föld halomra gyűl,
a munkások csak ásnak szótlanul, —
a friss föld súlya mind szívemre hull . . .

Te voltál az egyetlen barátom,
szegény öreg pad. — Elhagysz engemet;
Te vagy a Múlt, — a Jelen eltemet . . .

Az első csók. Az első ölelés, —
egy szőke leány — piros ajakú, —
Te voltál ott az egyetlen tanú . . .

S a munkások durván megragadva
fogják a padot — vizik messzire,
lelkemnek felét vizik el vele . . .

ifj. MIHÁLYFFY LÁSZLÓ.

A haladó magyar középosztály folyóirata a

SZÉPHALOM

Megjelenik Szegeden. -:- Előfizetési ára egy évre 10 P.

Autó és motor

Elkényeztette Nagyatádi

A tanyai magyar még ma sem barátkozott meg a benzinmotoros járművekkel. Mérheterlenül felbosszantja, ha csendesen kocogó szekere mellett berregve elszáguld ez az istentelen masina, amelynek szelétől megbokrosodnak a lovak és esetlen gummikerekei ott is fölverik a port, ahol portalannak látszik az út. Ha kedve szerint tehetné a kocsin dőcögő ember, hát odacsörditene a benzinkocsis nyakába, de mire nekilendülne az ostor, a bádogszékér már nagyon messze jár. Az ember csak a fehér port, meg a benzinfüstöt nyelheti utána haragjában.

Ez az ellenszenv — az igazat megvallva érthető és magyarázhat. A lemaradó ember mérge ez a haladóra.

De ennek az ellenségeskedésnek gazdasági háttere is van. A tanyai magyarból ugyanaz a legyőzött versenytársi állapot váltja ki a kacskaringós káromkodásokat, mint amelyik a főrpontot, a postakocsist hangolta a gőzvasut ellen. A gőzvasut a kenyerét vette el és nemsokára — csak az utépítés tempójától

függ, hogy mikor, — a vasutas kenyerét az autó harácsolja majd el.

A maradi ember azért mégis tehetetlen, a htladó, a fejlődő technikával szemben. Akár mennyire haragszik is rá, el kell viselnie, tudomásul kell vennie, hogy a világ nem áll meg a kedvéért. Mérgében mást nem igen tehet, minthogy megbosszantja ott és akkor, ahol és amikor az alkalom kínálódik rá. Az országutak életében pedig akad ilyesmire alkalom bőséggel. Az autósok, a motorosok sokat mesélhetnének arról a kárörvendő nemtörődomségről, amely megnyilatkozik az országutakon elakadt autók, motorok körül.

A sofför és a parasztkocsis a legnagyobb ellenségek. Gyűlölik egymást mérheterlenül. Mivel azonban a közlekedési szabályok betartását szigorú szankciók teszik tanácsossá, nyílt összeütközésekre nem igen kerül a sor. A parasztkocsik gyeplőtartója azért mégis vár az utolsó pillanatig ezzel a betartással. Tülkölhet ész nélkül a feléje közeledő „berzinfogatu”, nem tér ki az utból, még csak a fe-

Á. Harmath Hilda új Magosix kocsijával. Szállította: Fabrizky István.

jét sem fordítja vissza egészen a legeslegutolsó pillanatig. Csak akkor néz hátra, amikor az autó első kerekei már majdnem a szekér saroglyáját érintik és akkor kanyarodik nagy komótosan és megfontoltan el balfelé, de közben nem mulasztja el, hogy megvető pilantást ne vessen erre az istentelen, megveszekedett, túlkölő eszeveszettségre. De áldja a haragos magyar bosszantó komótoságát a soffőr is. Ha úgy elmondanák tanuk előtt egymásról való vélekedésüket, nagyon súlyos beszületsértési pörökrek hintenék el a magvát.

Ezt az itt következő és helyzetet tökéletesen jellemző históriát dr. Tonelli Sándor kamarai főtíktár mesélte el.

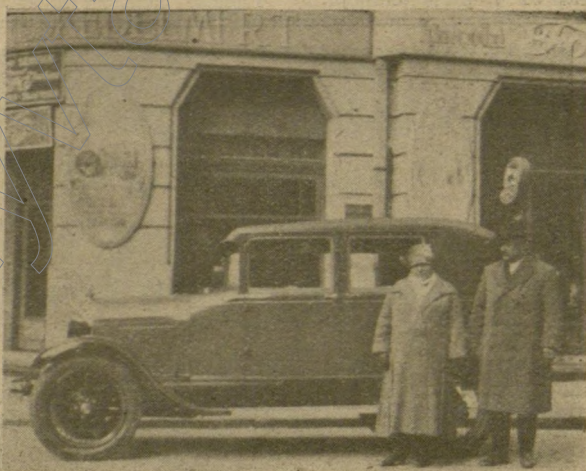
Valami sürgős kamarai ügyben Makóra kellett a minap menniök. Hogy gyorsabban megjárja az utat, hát autón mentek. Dolgukat elvégezve, ismét autóba ültek és indultak hazafelé. Az út jó, a soffőr ráeresztette a gázt a motorra. A hid közelében azonban lassítani kellett, sőt a hidfőnél a rendőr megállást parancsolt, mert szembe, a hid közepe táján csendesen poroszkált feléjük egy parasztkocsi, rajta pipázó, subás magyarral.

A hidat javítják, egyik oldalát elzárták a forgalom elől, így egyszerre csak egyfelé közlekedhetnek rajta a járművek. Mivel a szekér hamarabb ért a hidra, mint az autó, az autó-

nak kellett megvárnia, amíg átér hozzá a kocsi.

A kocsi gazdája a hidról észrevette a hidfőnél várakozó autót. Az autó soffőrije bosszankodva látta, hogy a gazda meglassítja a csendesen kocogó lovak járását és azok lassan, méltóságteljesen, olyan lépésekkel, mint amilyen az időmilliomosokhoz illik, huzzák a szekeret.

De ezt a tempót is tulcsbesnek találta a gazda, mert néhány méterrel időbb megállította a lovakat. Leszállt a kocsiról, hosszadalmasan igazgatta a szerszámot, majd a kerekeket tanulmányozta, megtapogatta a küllőket, egyenként valamennyit, aztán meg az ülést is talált valami igazgatni valót. Végre ismét felült a kocsira, de akkor meg észrevette, hogy a pipája aludt ki. Erre megint megállította a csendesen induló lovakat, szépen, lassan, előkotorásztta a lajbizebből a tüzserszámot, elgyujtogatott vagy egy félpakli gyufát, amíg a dohány tüzet fogott a pipában. Nagy élvezettel szívott belőle néhányat, majd megtekintette az eget, a felhők esőszándékát és a szél járását tanulmányozta. Végre ismét megindult, de lassan, ünnepélyesen, mint akinek semmi sem sürgős a kerek égvilágon, legkevesebbé annak a türelmetlenül várakozó autónak a dolga.

vitéz Lázár István és felesége Kecskemét, új Ford kocsijukkal.

Szállította: Alföldi Gépkereskedelmi Rt. Szeged.

Amikor végre átért a hidon, a legártatlannabb ábrázattal noszogatta kocogásra lovait.

A sofför szeme vérben forgott és majd kiugrott a simléderes borsapka alól. Valami rettenetes káromkodást szöszegett a tovako-

cógó magyar felé. Ebből a káromkodásból csak ez a félmondat tűri el a nyomdafestéket:

— Hej, hogy az anyád ne szült volna, de elkényeztetett Nagyatádi!

Repül a fekete kő...

Riport-regény. Irja: Iksz.

„Nagy elhatározások nagy agyvelőben, vagy szerelmes ember szívében születnek meg” — olvastam egyszer és most, amikor a vonat lépcsőjén állok, érzem, hogy ez a mondás igaz.

Menni vagy nem menni! De hogyan is történhetett ilyen töprengő gondolatom, amikor Erzsébet ott sétálgat az enyhe tavaszi napsütésben valamelyik boulevardon?

Tudom azt is, hogy rám gondol. Érzem, hiszen én is csak őreá gondolkodom.

Azon kapom rajta magamat, hogy egyre a pénzemet számolgom. Egyezer, kétezer, háromezer frank. Esetleg négyezer. Most látom csak, milyen kevés ez a pénz. Egy könnyecsepp az óceánban!

Hiszen én egész szegény ember vagyok, akinek csak a megfeszített munka révén volt annyi jövedelme, hogy agglegény módjára élhetett. Odakint pedig? Jóságos Isten! hogyan konkurálok majd a bőkezű idegenek erszényeivel. A szálloda, az autók, az étkezés, a borraivalók, a szórakozás? Hiszen Erzsébet örülni akar odakünt. Egy jegy az operába, másik a Moulin Rougeba, a harmadik a Pillangóba, azután a tánclokálok. Kényes dolog és Erzsébetnek nem mondhatom azt:

— Kédvsem, nincs egy vasam sem.

Hát ilyen az élet. Ez a csekélység, amely mégis minden a világon, képes letörni a legszebb reménységet is.

Menni vagy nem menni — kérdeztem önmagamtól — és akkor töprengésemben eszembe jutott az emberek legnagyobb jótevője, amely a kritikus percekben mindig segített: A véletlen.

Bizzuk hát rá magunkat.

Megy a vonat, megy a vonat.

Nem is megy ez, hanem dübörög, reszket, sikong, szinte beleszorul az emberbe a levegő.

De ehhez is hozzá lehet szokni. Azt mondják, vannak emberek, akik csak azért utaznak, hogy a rohanás szédületét érezzék. Én is hozzászoktam, mint a tengeri betegséghez, amikor a régi világban kirándultunk az Adriáról Velencébe.

Egyébként kényelembe helyeztem magamat. Amig Magyarországon robbogtunk, nem igen jutott az eszembe, de ez már Ausztria. Itt már ur az, a kinek négyezer frank van a zsebében. Én vagyok itt az idegenforgalomi. Lát-szik is rajtuk, hogy ők is érzik ezt. Olyan csinján kezelnek, mint a himes tojáást. Lehetek diplomata, herceg, gróf, földesur, minden. Kinyujtom hosszán a lábom és kényelmesen hára-

vetem a fejemet az étkezőkocsiban. Lábamnak a velem szemben ülő osztrák illedelmesen ad helyet. Hangosan sórt rendelek — spanyolul. A hatás azonnal jelentkezik. Alig habzó nehéz pilseni sör áll előttem. Ez finom lehet, gondoltam, de nem árurom el, inkább fanyarul félre huztam a számat, miután a felét egy hajtásra kiittam. Hadd lássa a figyelő osztrák, mi a világot utazó spanyol caballéroknak az osztrák nemzeti dicsőség. Azután nagy elővigyázattal rágyújtottam egy cigarellosra. Ezt az infámisan rossz szivart itt már bátran lehet pöfékelni, mert azt hiszik: mivel kicsi, hát biztosan drága is.

A vidék azonban igen szép. Alsó-Ausztria, azután Tirol festői vidékén robogunk keresztül s én mindég sörözöm. Most írom ezt a levelet is.

Korán lefeküdtem. Mit nekem festői tájék. Salzburg és Innsbruck, hágók, gleccserek és zöldkabátos, térdnadrágos tiroliak. Nagyon nehéz a fejem. Azt hiszem kissé sok volt a pilseni. De amikor olyan boldog vagyok. Nincs gond, nincs kínlódás. A jelen kábitóan nagyszerű és a jövő csudálatos dolgokat ígér.

A mellettem levő cellában, úgy hiszem, nászutasok vannak. Szótöredékek hallatszanak át, én meg figyelek, illetőleg nem csak én, hanem a fölöttem lévő hálótársam is, aki bizonyosan angol, mert a legnagyobb flegmával tapasztja füleit a vékony válaszfalra.

— Erzsébet — sóhajtottam — és aztán figyeltem tovább.

Robogunk a cél felé.

Mire felébredtem, megváltozott a vidék. A gleccserek, spitzek eltűntek. Zöld dombokkal övezett síkságon nyargalunk. Ez már Svájc. Tisztaság, rend, aprólékosság, mosolygó arcok és rettenetesen csunya nők. Már egy órája figyelem őket, amint az állomá-

son áthaladunk. Otromba cipők, kontyformátlanság, mi ez? Még eddig egyetlen szép alakot sem láttam. Zürich. Leszállók és sétálgatók a pályaudvaron. Észre sem vesznek, csak bámulnak rám, keresztül néznek rajtam ezek a kis csunya, ostoba libák.

Allons! Fűtülés. Gyerünk! sóhajtottam el kívánságomat és visszaülök a kupéba. Aztán előveszem Vör György könyvét „Rácsok mögött”. Ilyenkor jó ezt olvasni, amikor az ember a határtalanságig szabad.

A zürichi tó. Kibámulok az ablakon és elnézem ezeket az óriás hegyeket, ölükben pedig a kékvízű tó ringatózik. Egészen a víz mellett robogunk. Ha kinyujtanám a kezemet, a karsu vitorlások ponyvái is elérném. Partján a kis fürdővárosokban, már készülnek a vendégfogadásra. Mennyi szerelem, mennyi boldog óra suhan itt majd el a nyáron.

Én is idehozom Erzsébetet.

A francia határon.

Még néhány óra és Párisban leszünk. Basel, itt adom fel a levelet, hogy idejében hazaérjen.

Avez vous — hallom a kocsi lépő francia fináncától ugyanazt a kérdést, amelyet a Franciaországba utazó magyarokkal legelőször ismertet meg „az öt óra alatt franciául” című füzetecske.

— Van valami elvámolni valója? Kérem az utleveleket!

Mi lenne elvámolni való nálam, ha csak a szívem nem az, hiszen gazdag reménységgel van tele.

Azonnal indulunk, sietek befejezni. Mi újság Szegeden? Nem irigylem az otthonakat.

(Folytatom.)

Illatszer és pipere cikkeit

vásárolja a

»SZÉCHENYI«

ILLATSZERTÁRBAN

(Kék Csillag Áruház mellett)

Legolcsóbb bevásárlási forrás!
zéchenyi tér 15. Kiss D.-palota.

Kérje telefonon **300**-ast

vagy

„KÉRY-AUTÓTAXIT“

A

Magyar Hírlap

a legolcsóbb, a legtartalom-
sabb, a legelterjedtebb
napilap.

Asztalosmesterek Butorcsarnoka

Szeged, Dugonics-tér 11. sz. Telefon 8—92.

*Elegáns ebédlők, hálók, férfiszobák olcsó
áron, kedvező fizetési feltételek mellett.*

REMINGTON írógépek képviselte.

• Portable 20 pengős havi részletre. Használt gépek 40 P-től. Speciális amerikai rendszerű irodabutor-gyár. Javító műhely. Az író és sokszorosító-gépek kellekeiből nagy raktár.

WIRTH és RENGEY, Horváth Mihály ucca 7. Telefon 12—21.

Az eddiginél még előnyösebb feltételek mellett vehet mindenki

**gáztakaréktüzhelyeket,
vizmelegítőt, vasalót stb.**

a helybeli légszuszgyárnál. A legjobb világhírű gyártmányokból most érkeztek hatalmas készletek. Érdeklődni lehet 9—12 óra között.

Telefon: 2.

Figyelem! 1929. évi április havában Kölesey uccai fényesen berendezett és felszerelt bemutató- és előadótermeinkben üzemi használatban láthatók az összes elektromos háztartási készülékek, valamint valamennyi típus gáz-vizmelegítők, gázkonyhák, gázkályhák stb. stb.

Bemutatás és megtekintés díjtalan!

Minden kötelezettség nélkül!

A LÉGSZUSZGYÁR IGAZGATÓSÁGA.